

TAMMI

**MAAILMANMENESTYSTRILLERI
USKOLLISEN LUKIJAN TEKIJÄLTÄ!**

MAX SEECK

PAHAN VERKKO

MAX SEECK

PAHAN VERKKO

TAMMI

HELSINKI

Max Seeck:

Pahan verkko (2020)
Uskollinen lukija (2019)
Haadeksen kutsu (2018)
Mefiston kosketus (2017)
Hammurabin enkelit (2016)

© MAX SEECK JA TAMMI 2020

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-1789-5

PAINETTU EU:SSA

Otolle ja Fransille

正義

Prologi

Akifumi käärii hihoja muutaman sentin ylemmäs ja vetää auki keittiösaarekkeen laatikon, jonka sisällä hopeiset ruokailuvälineet lepäävät omissa lokeroissaan. Pienet sekä isot veitset ja haarukat alku- ja pääruokaa varten. Pihviveitset erikseen. Jälkiruokalusikat. Neljä paria metallisia syömäpuikkoja. Muutama teepallo, joiden päässä roikkuu lyhyt ketju. Tyylikästä. Eleganttia.

”Jäikö sinulle nälkä, Asuna?” Akifumi kysyy ja nostaa hopeahaarukan silmiensä korkeudelle. Tyven tummentunut kohta erottuu jalometallista selkeänä. Ärsyttävä kauneusvirhe muuten lähes täydellisessä miljöössä ja kattauksessa – asia jonka olisi voinut helposti korjata hankaamalla haarukan vartta vaikkapa fluoria sisältävällä hammastahnalla.

”Ei”, tyttö sanoo ja siirtää jalan toisen päälle. Tyttö on Akifumin kehotuksesta istunut sängylle suutaan pyyhkimättä. *Helvetti kuinka nuorelta tuo pikkuhuora näyttää.*

Akifumi poimii laatikosta lautasen ja lappaa sille pöydälle aseteltuja ruokia: paahtopaistia viherpippurikastikkeella, graavilohta, valkosipuliperunoita, salaattia ja leipää. Ruoka on kuin suoraan keskinkertaisesta hääbuffetista tai urheiluhallin aiotarjoilusta, mutta pienet yksityiskohdat, kuten esillepano, laadukkaat aterimet ja säihkyvänvalkoiset naarmuttomat lautaset, tekevät kokonaisuudesta yllättävän. Akifumi laskee lautasen pöydälle, poksauttaa auki samppanjapullon ja täyttää lasinsa. Tuplana kumottu mallasviski poltteele yhä kurkussa ja saa hänet tuntemaan itsensä hetkellisesti

voittamattomaksi, vaikka kasvot hikoavat muovisen naamarin alla.

”Tätä sinä et saa”, hän sanoo ja naputtaa kynnellä lasia. ”Koulutytöt eivät saa juoda alkoholia. Sehän on vastoin lakia.”

Hän kuulee omat sanansa ja tuntee kiihottuvansa yhä enemmän.

Asuna ei ole koulutyttö. Ei tietenkään. Mutta tarpeeksi nuori näyttääkseen sellaiselta. Akifumi tuntee kuinka käsi pusertuu nyrkkiin ja hampaat painautuvat yhteen.

Saatanan huora.

Akifumi venyttelee niskojaan. Ei, hänen ei sittenkään ole nälkä. Lasi kuohuvaa katoaa alas kurkusta yhdellä kulauksella.

”Missä sinä käyt koulua, Asuna?”

Tyttö näyttää epäröivän ja juuri kun hän on vastaamassa jotakin, Akifumi nostaa sormen huulilleen. *Shh.*

”Itse asiassa... Älä enää puhu”, hän kuiskaa ja koukistaa etusormeaan kutsuen tyttöä luokseen. ”Tule tänne. Tule tänne nyt.”

Tyttö oikaisee lyhyttä hamettaan ja sipsuttaa hänen eteensä korkeissa koroissaan.

Akifumi vetää sieraimensa täyteen raikkaan appelsiinin tuoksua, joka tuo mieleen Kaukoidän matkat, paahtavan auringon ja aurinkorasvan. Sitten hän tarttuu tyttöä leteistä ja painaa häntä kohti lattiaa.

”Tee se uudestaan, Asuna. Tee se vittu uudestaan, mutta tällä kertaa teet sen tunteella.”

Ja sitten minä murskaan sinun kallosi tuota betonista seinää vasten.

1

LAUANTAI 23. MARRASKUUTA

Lisa Yamamoto odottaa että hissien kromiset liukuovet sulkeutuvat. Sitten hän päästää rintaansa patoutuneen sisäänhengityksen ulos yhtenä pitkänä puhalluksena. Hän riisuu nenältään mustasankaiset Pradan aurinkolasit ja luo itseensä silmäyksen seinän suuresta peilistä. Meikkivoide peittää stressin ja väsymyksen, mutta se ei pysty loihtimaan iloa hänen silmiinsä. Niissä ei ole jälkeäkään siitä ylitsepursuavasta riemusta, jonka kutsu Suomen kuumimman rap-artistin – tai kenen tahansa artistin – levyjulkareihin olisi vielä muutama vuosi sitten saanut aikaan. Nyt päällimmäinen tunne on lähinnä epämiellyttävä jännitys; häntä kaduttaa ettei hän kotoa lähtiessään nauttinut jotakin mikä olisi tehnyt hänen olonsa itsevarmemmaksi: jotakin vahvempaa kuin kuohujuoma. Tosin joku tutuista kutsuvieraista kyllä pitäisi huolen siitä että hän saisi tarvitsemansa. Riittäisi että hän katsoisi sitä jotakuta oikealla tavalla, ja hän voisi kävellä naistenhuoneeseen mukaansa hyvät nousut takaava annos.

Lisa vilkaisee peilistä kroppaansa, joka Hervé Légerin beigeen Criss Cross -mekkoon kiedottuna näyttää treenatulta ja sopivan kurvikkaalta. Ulkoinen olemus sentään on kunnossa. Tavallaan kaikki onkin ihan hyvin ja tilanne hallinnassa: illan agendalla on ainoastaan saada pari hyvää yhteiskuvaa päivänsankarin kanssa ja ehkä muutama videostoori muista silmäätekeivistä. Kun ottaa huomioon kenen levyjulkarit on kyseessä, on varma että paikalla on Helsingin absoluuttinen julkiskerma.

Lisa kuulee kuinka puhelin värisee käsilaukun sivutaskussa. Arvatenkin taas Jason. Tyyppi on soittanut jo kolme kertaa. *Antais jo olla.* Lisa siirtää katseensa peilistä hissien digitaaliseen numero-tauluun. Punainen neljä. Viisi. Kuusi.

Hissi hyräilee lyhyen melodian ja hetken kuluttua ovet aukeavat. Sisään hissikoriin tulvii basson jumputus sekä valtava puheensorina, jota rytmittävät huudahdukset ja epäsymmetriset naurunhörähdykset.

Lisa katsoo narikalle johtavaa punaista mattoa, jolla parveilee muutama kutsuvieras kädessään kukkapuska tai tuliaispullo. *Nobodyja, nevareita. Eipä onneksi tarvitse tutustua.*

Jo vuosien takaa tuttu Sahib-niminen portsari huomaa hänen astuvan hissistä ja nyökkää vähäeleisesti.

Lisa ohittaa suuret lasiseinät, joista aukeaa panoraamanäkymä päiviä kestäneen sateen kastelemien kattojen yli. Kauempana juh-lavasti valaistu hotelli Tornin nousee Helsingin matalaa siluettia vasten pienenä Empire State Buildingina, sen eräänlaisena pikkuväljenä. Katulamput ja rakennusten ikkunoista hohkaava valo saa kaiken kiiltämään pimeässä kaupungissa, jota lumipeite ei ole vielä saapunut valaisemaan.

”No, mutta hyvää iltaa”, valkoiseen t-paitaan ja mustaan bleise-riin sonnustautunut leveäharteinen kalju portsari sanailee ja auttaa tekoturkista ja keinonahkaa yhdistelevän märän päällystakin Lisan yltä. Hetkeä aikaisemmin narikassa asioinut pariskunta on nyt seisahdunut muutaman metrin päähän ja supisee keskenään, kaikesta päätellen jotakin Lisasta. On ollut aika jolloin Lisa on nauttinut ventovieraiden katseista ja huomiosta. Nyt ne saavat hänet ainoastaan vaivaantuneeksi. *Mitä helvettiä ne kylläävät.*

”Miten menee?” Lisa kysyy Sahibilta ja laskee käsilaukkunsa ja kenkäpussinsa narikan tiskille. Hän nojaa kädellään tiskiinkin, riisuu ketterästi jalastaan mustat valkoraidalliset Superstarit ja pujottaa varpaansa kymmenellä lisäsentillä varustettuihin kiiltäviin beigeihin korkkareihin.

”Bileet on jo vauhdissa”, Sahib vastaa tyyneesti, vie Lisan takin

ja lenkkarit naulakkoon ja ojentaa hänelle tuhansien juhlijoiden hiekkisissä kourissa käpristyneen narikkalapun.

Lisa kuulee musiikin jumptuksen yli kuinka puhelin värisee jälleen. Tai sitten se on soinnut koko ajan. Hän kaivaa luurin laukusta, vilkaisee näyttöä ja hiljentää laitteen. *Voi helvetti.*

”Kiitos”, hän sanoo ja väläyttää nopean hymyn.

”Varovasti sitten, paljon pahoja poikia liikkeellä”, Sahib sanoo ja iskee silmää. Lisa hymähtää ja vastaa silmäniskuun, vaikkei todellisuudessa voi sietää miehen holhoavaa flirttiä.

Punaisen maton muodostama väylä kulkee tummien verhojen lomitse, niiden takana välkkyvät valokuvaajien salammat. Eteistilassa leijailee tyhjän yökerhon ominaishaju: lattiaan, mattoon ja verhoihin vuosien saatossa pinttynyt eltaantunut hajuvesi, vanha viina ja tupakka, jonka käryä ei ole remonteista huolimatta onnistuttu eliminoidaan. Lisalle entuudestaan tuntematon naisportsari raottaa verhoa, ja hän astuu yökerhon korkeaan hallimaiseen saliin, joka on täynnä trendikkään juhlavasti pukeutuneita helsinkiläisiä. Leiskuvaksi värjättyjä hiuksia, arvoituksellisia meikkejä ja täytettyjä huulia, treenattuja vartaloita korostavia, mittatilauksena tehtyjä pukuja ja bleisereitä, puoli-ironisia punavuoriviiksiä ja trimmatuja partoja. Lisa pysähtyy katsomaan jalkapallomaalin kokoista kuvausseinää, jota kohti vieraita ohjataan tarmokkaasti kuin keski-aikaiselle mestauslavalle.

”Yamamoto!” naisääni hihkaisee. Lisan katse tavoittaa silmälasipäisen ja pyylevän toimittajan, jonka nimeä hän ei muista, vaikka on kaikei joskus ollut naisen haastateltavana.

”Hei!” Lisa sanoo ja paljastaa valkoiset hampaansa tarkkaan harjoittelussa hymyssä.

”Saadaan varmaan tehdä lyhyt juttu susta...”

Lisa vilkaisee naisen takana seisovaa kuvaajaa, jonka kaulassa roikkuu iltapäivälehdhen henkilökortti. Juttu on varmaan ihan *legit* ja hyvää mainosta hänen blogilleen.

”Jos mä käyn ensin ottamassa kuvan tossa seinällä.”

”Totta kai. Me ollaan tässä.”

”Okei. Kiva”, Lisa sanoo ja ojentautuu sitten toisaalle halaamaan

englantia puhuvaa poikaa, jota ei muista koskaan tavanneensa. *Hi! Good to see you. Yeah, talk to you soon!*

Päästyään irti tuntemattoman innokkaasta ja imelän partaveden tuoksuisesta syyleilystä Lisa astelee kuin noiduttuna kohti kuvausseinää ja asettuu sen vieressä kiemurtelevan lyhyen jonon perään.

Hän katselee hämärässä valaistuksessa kylpevää tilaa ja siinä vellovien ihmisten merta. Osa kasvoista on tuttuja, osa tuntemattomia ja suurin osa jotakin siltä väliltä. Haaleita muistoja, etäiseltä tuntuvia välähdyksiä Helsingin yöstä. *JTSP*. Juttele, tanssi, suutele, pane. Tyypillisesti juuri tässä järjestyksessä, mutta Lisa muistaa että juttelusta on muutaman kerran siirrytty suoraan panemiseen. Ja kai samaan lopputulemaan on joskus päästy juttelemattakin.

Kauempana salin takaosassa Lisa näkee muusta kuhinasta poikkeavan tungoksen, salamavalojen välkkeen ja miehet ja naiset, jotka asettuvat vuorotellen kuvattaviksi toistensa hartioihin nojaten. Hälinän keskipisteenä on itse juhlakalu, kimaltelevaan smokkiin ja silinteriin pukeutunut Kex Mace's, oikealta nimeltään Tim Taussi, kaksikymmentäkuusivuotias rap-artisti, jonka edellisvuonna ilmestynyt popahtava hip hop -albumi teki Spotify-historiaa: se nousi streaming-listoille Suomen lisäksi myös muissa Pohjoismaissa ja Saksassa.

"Mene kuvaan, Lisa", pitkällä objektiivilla varustettua kameraa pittelevä nainen huikkaa, ja Lisa astelee käsilaukkuineen suurta hämähäkkiä esittävän levynkannen eteen. *Kex Mace's. Spider's Web*. Salamavalot räpsyvät vain hetken, ehkä jopa turhauttavan lyhyen ajan. Kuvaajat eivät ole aina päästäneet Lisaa näin vähällä. Vielä viime vuonna hän näki samavalojen räiskeen unissaankin. *Kiitos paljon!* Lisa on vapaa. *Kiva nähdä Lisa! Hauskaa iltaa!* Hymyt tuntuvat miltei aidoilta ja sanat vilpittömiltä, mutta niiden takana hohkaava kylmyys ei jää Lisalta huomaamatta. Hänellä on niin sanottua sosiaalista silmää, jota kymmenet vastaavat tilaisuudet ovat jalostaneet. Ketään ei oikeasti kiinnosta kuka todella olet, ainoastaan se miltä näytät ja mitä edustat. Toisia pelkästään se saako suuhusi tulla jatkoilla aamuviideltä kun pullot on tyhjennetty ja minigrip-pussit imuroitu viimeistä grammaa myöten.

Seuraavana lyhyenä ohjelmanumerona on poimia lasi kuplivaa tarjottimelta, jota mustaan kauluspaitaan ja keltaiseen rusettiin sonnustautunut tarjoilija pitelee hanskojen verhoamissa käsissään.

”Varo ettet sotkeudu verkkoon”, mauttoman lyhyeen hameeseen ja rintavaon paljastavaan toppiin pukeutunut promotyttö sanoo, ojentaa Lisalle ohjelmalehtisen ja iskee silmää.

Varo ettet sotkeudu verkkoon. Niin helvetin teennäistä ja loppuunsa tuotettua. Lisa on ollut sisällä vasta muutaman minuutin, mutta hänen tekee jo nyt mieli kääntyä kannoillaan ja häipyä. Hän tarvitsee rohkaisua, *valkoista kuningatarta, yläkerta*, pikemmin kuin oli arvellutkaan. Lisan katse hakee jotakuta, joka voisi tuoda tilanteeseen helpotusta. Teme, Sakke, Taleeb... Luottotyypit ovat kaiketi paikalla mutta piilossa satojen kasvojen seassa.

Ja sitten Lisa tuntee sydämensä jättävän lyönnin väliin. Siellä hän taas on: mies seisoo suurten keskustan yli antavien ikkunoiden edessä kädet taskuissa. Jollain tapaa syyttävä, tajuntaan porautuva katse on täsmälleen samanlainen kuin aikaisemminkin. Lisa kääntyy nopeasti ja lähtee kohti baaritiskiä, mutta tietää ettei mies laske häntä silmistään.

2

KESKIVIIKKO 27. MARRASKUUTA

Kuulokkeissa pauhaava En Vogue'n *Free Your Mind* taukoaa juoksuovelluksen äänipalautteen ajaksi. Sen antaa sinänsä ystävällinen naisääni, josta huokuu kuitenkin sama kolkkous ja sieluttomuus kuin nauhoitetuissa tiedotteissa: *Matka viisi kilometriä, keskinopeus kymmenen piste kaksi kilometriä tunnissa*. Musiikki palaa takaisin. Jessica Niemi vetää sieraimiinsa raikasta ilmaa. Se tuoksuu syksyn ensimmäisen pakkasyön jälkeiseltä aamulta: huurteelta jota aamuauringon säteet lakaisevat maassa lojuvien lehtien pinnalta, ja sulavilta lätäköiltä joiden ohuet jääpeitteet antavat periksi lenkkittosujen notkeiden pohjien alla.

Jessica tuntee lentävänsä, askel on kevyt. Hän on aloittanut muutama kuukausi sitten pitkästä ajasta työmatkalenkkeilyn, harastuksen joka on niin monesti aiemmin lopahtanut hänen rikinäisen kehonsa tuskallisiin vastalauseisiin. Vihloviin niveliin, syvälle polvien ytimiin iskevään hermosärkyyn, sääriin ja varpasiin säteilevään kipuun johon tavallinen särkylääke ei pure. Nyt juoksu kuitenkin kulkee, eikä kipu ole palannut. Tietenkin se vielä joskus palaa, se on aina tehnyt niin. Siihen saakka Jessica aikoo nauttia joka askeleesta, jokaisesta endorfiiniryöppyyn päättyvästä rutistuksesta. Jälkikäteen tuntuu ihmeelliseltä, että juoksuharrastus on käynnistynyt hetken mielifohteesta. Entisen esimiehensä Erne Miksonin hautajaisten jälkeen Jessica vietti useita viikkoja eräänlaisessa horroksessa, istui kotonaan ajatellen kaikkea tapahtunutta. Kunnes eräänä päivänä hän veti jalkaansa lenkkarit ja syöksyi ulos

leutoon kevätilmaan. Forrest Gump -tyyliin, hänen poliisikollegansa Jusuf on myöhemmin vitsailnut.

Työmatka Töölönkadulta Pasilan poliisitalolle on pituudeltaan noin kolme ja puoli kilometriä, reitti kulkee Töölönlahden rantaa pitkin ja Talvipuutarhan ja Eläintarhan läpi Keskuspuistoon. Tuplataksaan juoksemansa matkan Jessica kuitenkin kääntyy useimpina aamuina – kuten tänäänkin – Laakson ratsastuskentältä länteen ja juoksee ristiin rastiin kallioisia metsäpolkuja aina Ruskeasuon siirtolapuutarhalle asti.

Jessica ohittaa Keskustallin ratsastuskoulun, jonka koillispuolella sijaitsee myös Helsingin ratsupoliisiasema. Korkeiden puiden suojassa kulkeva hiekkatie on heikosti valaistu, lyhtypylväitä on tienpätkällä melko harvakseltaan ja maneesin valaistu piha vaihtuu hetkessä metsän pimeydeksi. Puunlatvojen välissä liikkuu suuri lintu.

Hei! Kuuletsä, hä?

Jessica vilkaisee taakseen, mutta polku on tyhjä. On vaikea sanoa onko hän todella kuullut huudon kuulokkeissa pauhaavan musiikin yli. Toisinaan hän kuulee juostessaan omiaan: sanoja ja huudahduksia. Äänet ovat seuranneet häntä niin pitkään ettei hän edes aina kiinnitä niihin huomiota.

Pysähdy!

Nyt ääni on kuitenkin liian todellinen. Jessica riisuu toiselta korvaltaan kuulokkeen ja vilkaisee jälleen olkansa yli. Hän ehtii nähdä kookkaan hahmon ja kohti kurottavat suuret kädet, jotka tarttuvat tuulitakin liepeisiin. Mies nojaa häneen koko painollaan ja kaataa hänet maahan. Jessica tuntee selässään hyökkääjän massan ja sen kuinka poski painuu jäiseen mutaan tahmaisten lehtien sekaan.

”Kuuntele...”, miehen ääni sanoo.

Viinan löyhkä lävähtää Jessican kasvoille. Reidet puristuvat hänen takapuolensa ympärille, hyökkääjä on asettunut istumaan alaselkän päälle ja paljaat sormet ovat kietoutuneet niskaan. Salmiakkikossulta lemahtava suu örisee aivan korvanjuuressa. Sitten mies kääntää Jessican ympäri. Nyt Jessica näkee kasvot, mutta hän ei tunnista niitä. Punertavat, terävät posket ja tuuheat viikset

kuuluvat nelikymppiselle epäsiistille, viinan riuduttamalle miehelle. Jessica muistaa että on vain muutama minuutti aiemmin ohittanut pururadan laidassa nahkatakkiin sonnustautuneen hiipparin, joka hörppi penkillä muovipullosta tärpättiä.

”Jouluaatto”, mies sanoo miltei kuiskaten. ”Jouluaatto.”

Jessica tuijottaa miestä ihmeissään. Tämän täytyy olla päästään sekaisin. Jouluaattoon on vielä kuukausi. Miehen sormet puristavat Jessican leukaa. Toinen käsi pitelee kiinni hänen oikeasta ranteestaan.

Jessica ponnistaa kaikki voimansa, yrittää osua polvellaan miehen haaroihin, mutta kuspää on lukinnut hänen jalkansa omalla painollaan ja on kaiketi niin kännissä ettei tunne pallejaan.

Jessica kuulee pulssin sykkivän korvissaan ja vetää syvään henkeä. Karhea sora raapaisee posken ihoa, hän näkee sivusilmällään jäisen hiekan ja mätäntyneet lehdet. Hän voisi huutaa apua, mutta metsän keskellä ei juuri nyt näy ketään. Jossain kaukana joku huutaa haukkuvan koiran perään.

”Jouluaatto”, mies vaahtoa nyt hampaat irvessä. ”Jouluaatto.”

Jessican sormenpäät tarttuvat taskun pohjalla makaavaan pienikokoiseen sumuttimeen, jonka Suomen laki lukee ampumaseeksi. Hän kantaa sitä nykyään mukanaan kaikkialle. Ja vain hetken kuluttua mies saa silmiinsä pitkän painalluksen pippurisuihketta. Viinanhuuruinen hokeminen vaihtuu lyhyen epäuskoisen hiljaisuuden jälkeen tuskanhuutoon. Jessica lyö miestä vapaalla kädellään leukaan yhä uudelleen, ylähampaat katkeavat ja veri tirskahtaa tämän suusta kalpealle poskelle. Ote Jessicasta kirpoaa. Mies kampeaa itsensä hänen yltään hämmästyttävän ketterästi ja säntää metsään.

Jessica haukkoo henkeään ja vääntäytyy vaivalloisesti pystyyn. Oikean käden rystyset vuotavat verta.

Miestä ei enää näy. Jessica saattaa silti kuulla kuinka oksat katkeilevat kauempana tiheässä metsässä.

Hän ei laske kättään vaan pitää sumutinta valmiina uutta hyökäystä varten. Hän odottaa ja kuuntelee metsästä kantautuvia ääniä. Mutta mies ei palaa.

Jessica tarttuu puhelimeensa ja valitsee poliisitalon keskuksen numeron. Annettuaan puheluun vastanneelle naiselle hyökkääjän tuntomerkit hän lähtee hölkkäämään tulosuuntaansa, tällä kertaa varuillaan. *Matka kuusi kilometriä, keskinopeus yhdeksän piste yksi kilometriä tunnissa.*

3

Jessica astuu kynnyksen yli ja nojaa lantionsa ovenkarmiin. Aseman peseytymistiloissa otetun kuuman suihkun nostattama jälkihiki saa tummansinisen kauluspaidan liimaantumaan alaselkään, ja hän nyppii sitä vaivihkaa vyönsä alta. Hyökkääjän leukaa takoneeseen oikeaan käteen koskee helvetisti, se pitäisi kai käydä kuvauttamassa työterveydessä.

”Laita ovi kiinni, Niemi”, ylikomisario Helena Lappi sanoo ja naputtaa etusormeaan langattoman hiiren päällä. Hän lausuu Jessican sukunimen kuin se maistuisi pahalta. Jessica sulkee oven perässään, mikä saa huoneen näyttämään entistä pienemmältä. Huoneessa tuoksuva parfyymi tuo mieleen kalliin ja räikeän pala-saippuan.

Helena Lappi, tai sisätiloissa tuttavallisemmin Hellu, tuijottaa yhä tietokoneen näyttöä, ja Jessicalla on tilaisuus vilkuilla ympärilleen. Huone on pitkälti samanlainen kuin se oli Ernen aikana: minimalistisen karu koppi, jonka valkoiset seinät suorastaan anovat sisäänsä harmautta rikkovia muotoja ja värejä. Sälekaihtimet repsottavat ikkunaruuutujen ylälaidassa ja pistorasiat pullottavat neljän ryppäissä seinästä myös siellä missä kukaan ei tarvitse verkkovirtaa. Toimisto on kaikessa laitosmaisuuudessaan ja ankeudessaan omaa luokkaansa. Silti vasta nyt ilman Erneä se tuntuu ahdistavalta ja hengettömältä: koko osatoa suurella sydämellään valaissut hahmo on poissa.

”Me ei olla vielä kunnolla ehditty jutella”, Hellu sanoo ja viittoo Jessicaa istumaan.

Jessica istuu, ristii sormensa syliinsä ja katsoo hieman yli nelikymppisen naisen ruskeita silmiä, jotka eivät aivan istu yksiin blondiksi värjättyjen lyhyiden hiusten kanssa.

Väkivaltarikosyksikön esimiehen pallilla on Ernen maaliskuisen lähdön jälkeen ollut turbulenssia. Ensimmäinen kandidaatti, eläkeikää lähestyvä kaljamaha, ehti vetää yksikköä muutaman kuukauden ennen kuin junaili itsensä sateensuojaan poliisihallituksen esikuntaan. Toinen katosi yksiköstä vähin äänin oltuaan tehtävässä suurin piirtein saman ajan: luotettavan lähteen mukaan miehen kaatoi rivistä mallasviski. Pitkään jatkunut ystävyys pullon kanssa oli vireillä olevan avioeron myötä syventynyt kohtalokkaaksi rakkaudeksi. Klassikko.

Hellu sen sijaan vaikuttaa siltä, ettei ole lähdössä mihinkään. Hän huokuu virkaintoa ja aseman tuomaa itsevarmuutta, mikä valitettavasti tekee hänestä myös raivostuttavan pedantin esimiehen. Jessica on toiminut Hellun alaisuudessa vasta pari viikkoa, mutta jo nyt on selvää että esimies rakastaa täsmällisyyttä, protokollaa, puolisoitilaallista kuria ja lahjomatonta byrokratiaa. Kitka on tuntunut ensimmäisestä päivästä lähtien, eikä Jessica ole varma mikä sen aiheuttaa. Joka tapauksessa Pasilan käytävät ovat käyneet päivä päivältä kapeammaksi – aivan kuin heidän kahden ei olisi tarkoituskaan kulkea niitä rinnakkain.

”Onnittelut Kalasatamasta”, Hellu sanoo kuivasti. Hän viittaa Arcturuksenkadulla tapahtuneen henkirikoksen esitutkintaan, jonka Jessica on saanut valmiiksi hämmästyttävän nopeasti. Rikos itsessään ei varsinaisesti ollut mikään maailmanluokan mysteeri: väkivaltarikostaustan omaava mies oli kännipäissään hakannut vanhan ystävänsä kuoliaaksi pesäpallomailalla ja kantanut ruumiin persialaisen (tai pikemminkin sellaista jäljittelevän kiinalaisen) maton sisällä taloyhtiön roska-astiaan.

”Kiitos”, Jessica sanoo ja yrittää hymyillä neutraalisti. Se on hymyistä diplomaattisin mutta vaikein ylläpitää. Hellu sormeilee papereita ja vilkaisee Jessicaa kulmiensa alta. Jessica nostaa jalan toisen päälle. Polvi osuu pöydänkulmaan, ja se saa telineessä kököttävät kynät vavahtelemaan.

”Puhuin äsken syyttäjän kanssa. Olivat tyytyväisiä. Niiden on helppo jatkaa tästä”, Hellu sanoo.

”Vaikea sitä kai nyt on ryssiä, jos me ollaan annettu niille ase, motiivi, DNA joka yhdistää sen...”

”Kuten mä sanoin, onnittelut”, Hellu sanoo ja laskee otteensa hiirestä. Tavassa jolla hän tekee sen on jotakin harkittua. Sinänsä mitätön ele ikään kuin lopettaa alkusoiton. Esileikin. Small-talkin. *Sait kehusi, Niemi. Nyt väännän sulta niskat nurin.* Ylikomisario nojaa taakse tuolissaan ja naksauttelee kieltään pahaenteisesti.

”Mä olen pyrkinyt juttelemaan kaikkien kanssa. Tutustumaan koko porukkaan. Sun kanssa en ole vielä ehtinyt kun olet ollut Kalasataman jutun kimpussa, mutta nyt...”, Hellu sanoo ja koukistelee vasemman kätensä sormia. Nimetöntä koristaa ilmeisesti tarkoituksellisen yksinkertainen sormus, joka on kaiketi terästä tai valkokultaa. Ranteessa naisella on jyrkävää älykello, jonka avulla hän varmaankin yrittää biohakkeroida itselleen ikuisen elämän. Tai ainakin jotain sinnepäin.

”Mä olen ymmärtänyt, että olit ylikomisario Erne Miksonin kanssa tosi läheinen. Että sä teit sen kanssa hommia... Montakos vuotta?”

Jessica kuulee Ernen nimen eikä voi olla ajattelematta tämän rokonarpisia kasvoja. Harmaata sänkeä, ystävällisiä silmiä. Hituden koomista aksenttia ja pistävää tupakanhajua, jonka mies jätti jälkeensä poistuttuaan ovesta.

”Kahdeksan”, hän vastaa hetken kuluttua ikään kuin olisi käyttänyt sekunnit vain laskeakseen Ernen kanssa jaettuja vuosia.

”Ja kuulin myös että tunsit hänet jo entuudestaan. Että olitte kavereita.”

”Me oltiin. Kyllä.”

Hellu katsoo Jessicaa tarkkaan, aivan kuin yrittäisi kasvoja tutkimalla saada lisätietoja hänen ja edesmenneen esimiehen suhteesta. Sitten katse hellittää hitusen.

”Joo, ikävä juttu. Ja osanottoni näin jälkijunassa. Kellään meistä ei ole liikaa hyviä kavereita.”

”Kiitos.”

”Syöpä... Syöpä. Se on paskamainen juttu.”

**"On meren pohjassa syvä hauta,
ei siellä kukaan prinsessaa auta.
Prinsessa nukkuu ikuista unta,
kohta yllään jää ja lunta."**

Kaksi nuorta somevaikuttajaa katoaa mystisesti marraskuisena yönä suosikkiartistin levynjulkaisubileiden jälkeen. Molemmilla on seuraajia kymmeniätuhansia ja viimeisessä Instagram-päivityksessä kuva majakasta, joka seisoo keskellä merta sateen piiskaamalla kalliolla.

Rikosylikonstaapeli Jessica Niemi saa hoidettavakseen tapauksen, jonka jokainen johtolanka tuntuu vievän umpikujaan. Mutta mitä pidemmälle tutkimukset etenevät, sitä selvemmäksi käy, että Jessicalla on vastassaan joku, joka ei aio jättää leikkiä kesken.

Pahan verkko on hengästyttävän koukuttava psykologinen trilleri synkistä salaisuuksista ja siitä, millaisiin tekoihin jotkut ovat valmiita varjellakseen niitä. Se jatkaa valtavaan maailmanmenestykseen nousseen *Uskollisen lukijan* tarinaa.

